

SZAHARA

Látja, uram,
előttünk a homok,
száraz és koszos
az egész Szahara,
ez a táj összenőtt az éggel,
ahogy itt a szélén állunk,
beleszédülök, s
a lábam mozogni kezd,
mintha már járnék
és süppednék rajta.
Nincs már körülöttünk semmi,
a levegő is csak
körbe-körbe fut,
tépi ki az emberből mindazt,
amit a nap nem tud
a bőr felszínére hozni.

A bőrömré égnek mind
a kiizzadott emlékek,
a lábszáramon lefelé,
a homokba csorognak.
Aztán felkel és támolyog
minden,
táncoltatja körvonalait
a nap, hullámszik,
mintha tűzben égne
az egész Szahara.

Apám a homokba süppedve áll,
árnyéka tántorog.
Hiába ér össze
a sivatag az éggel,
hiába olvasztja szét

ez az égető nap
a látóhatárt,
nincs közelebb itt sem
az ember, mindig
minden messzire szalad.

Nem tudom,
melyik üresség a rosszabb:
mikor az ember
a hirtelen hiány miatt
válík üressé, vagy mikor
a hiány megszokása miatt.

Lerakódott bennem
valahol apám,
mint víz alján a homok,
s ha olykor
egy rossz mozdulat megbillent,
csúsznak felfelé bennem
az emlékek, s kaparnak
lassan, alig érezhetően belülről.

Feküdjön le ide mellém
a homokba, uram!
Magának is süti a hátát?
A bőr gyenge és rossz támasz,
elpirul, megég.
Néha egészen lecsúszik a húsról.
Tegye ide a nyakamra a kezét,
érzi, a torkomban mint kapar valami?
A tüdőmben ott maradt az összes
elszívott cigaretta.
Kapar belülről valami,
és nem találja a belőlem
kifelé vezető utat.
S én csak fekszem itt magával
a forró homokban, kinyúlva,
keze a torkomon,

és én próbálok nem félni.
De addig éri meg lélegezni,
míg félni tud valakitől az ember.

Mert ha nem jut el
az agytól a szívig,
vagy fordítva
bármilyen impulzus,
addig félni sem kell,
hogy majd meg fognak bántani,
le fogják rólam a bőrt is nyúzni.

Belülről kiégett ház
vagyok, aminek a falaiban
szétégték a kábelek.
Nem fut áram,
nem fut belül már semmi, mert
azok a kábelek össze sem érnek.
Nincs, ami el tudna jutni
a szívtől a fejig,
a fejtől meg a kézig, lábíg,
hogy a vágyból végül
cselekvés legyen.

Az estéhez hegeszti
az ég alját a nap.
A szakállába beleszórtam
egy marék homokot, uram,
nevessen velem, hát, hogy nem
vette észre?
A vállára dőlhetek?
Mögöttünk alszik már a város.
Csak a sivatag ugat,
a hajunkba mar, rángat.
Az lenne a jó, uram, ha megfogna
és felemelne, de tényleg,
vegyen a két karjába,
vigyen ki a sivatag közepére

és hajítson el, jó messzire.
Olyan nehéz még mindig
minden lélegzetvétel.
Itt ül a tüdőmben apám,
a sok elszívott cigaretta
mellett, a kátránytól
egészen fekete lett,
s mint az ördög,
csak a szeme, a foga világít,
pedig nem nevet.